

XXXVI

В базата “Ентарктик Поул” пристигнаха два транспортни самолета, които донесоха хранителни припаси, пощата и други необходими неща. Те останаха за другия ден.

А през това време Атомният пират летеше към тази база, която беше най-близо до унищожения му вече дворец. Той предполагаше, че ще има самолет в “Ентарктик Поул” и мислеше да го отвлече. Пиратът, естествено, нямаше да се спре пред никакви препятствия, щеше да прави всичко възможно да се снабди с така нужния му самолет. Този враг на човечеството отново реши да започне унищожителното си дело. И то с по-голям размах, с по-голяма сила. Целта му да убива и руши стана единствена в живота му. В него говореше само животинското, дивото. За него изстъпленията над човечеството бяха забавления, престъпленията за него бяха закон. И именно затова той не се поколеба да извърши още едно престъпление.

Учените от базата, след уморителния работен ден, се бяха събрали в столовата и разговаряха весело след вечерята, пиеха кафе или чай, или играеха на шах. Не очакваха никого. Двата самолета им бяха докарали необходимото и сега те знаеха, че никой друг няма да ги посети, преди да се изминат няколко дена.

Но изведнъж вратата на салона се отвори с трясък и на прага се появи в цялото си снаряжение някакъв странен човек на възраст около тридесет - тридесет и пет години. Очите му бяха страшни, високата му, леко прегърбена стойка беше заплашителна. Страшното оръжие в ръцете му красноречиво говореше за недоброжелателство.

- Вярвам, че не ме познахте – прокънтя ужасният му, сковаващ глас, а черните му очи засвяткаха като на дебнеш

звяр. – Именно затова ще ви се представя. Аз съм този, който унищожавя градове и хора, аз съм този, когото затрупаха в собствения му дворец, считайки го за загинал, аз съм този, който възкръсна от разрушеното си скривалище, аз съм този, който няма да прости на хората за злото, което му сториха, аз съм този, който убива за отмъщение и ще убива, докато не дойдат при него всички и му се подчинят! Аз съм Атомният пират! Сега ме познахте, нали?

Думите му се забиваха като стрели в съзнанието на смаялите се учени. Никой не очакваше такова посещение. Никой не очакваше да види Атомния пират, и то след съобщението по радиото, че е убит. Дали този не беше негов последовател или беше самият той? И какво искаше от тях?

- Ще си взема един от вашите самолети – сякаш отговори на мислите им пиратът, – защото ми трябва!